

[Pia Christmas-Møller]

skab med det budskab til Folketinget, at vi bør tage over, er situationen en helt anden. Men det er mig bekendt ikke sket i disse sager.

Vi kan derfor ikke anbefale nogen af de to forslag.

Aage Frandsen (SF):

Der er som sagt tale om to genfremsættelser, og det siger sig selv, at det synspunkt, som jeg skal give udtryk for på SF's vegne, ikke kan adskille sig fra det, der blev sagt for knap 1 år siden. Uanset at der er tale om en genfremsættelse, er det forslag, som er af en så principiel og vigtig karakter, at det berettiger genfremsættelser, indtil de bliver vedtaget. Vi har også vores eget forslag om tryghed i ansættelsen, som også blev fremsat i sidste folketingssamling, og det er i øjeblikket under trykning, således at det om kort tid også kommer til behandling i Folketinget.

Begge forslag er vi principielt tilhængere af. Vi mener nok ikke, at den udformning, for så vidt angår tryghed i ansættelsen, som ligger her, er den rigtige, men målsætningen er vi helt enige i.

Ser man på, hvordan folk i øvrigt er ansat på det danske arbejdsmarked, finder man en utrolig ulighed. Inden for det offentlige er der tjenestemænd, som er særligt beskyttet. Der er funktionærer, som også er godt beskyttet, og der er arbejdere, der ikke er beskyttet. Inden for det private område er der også funktionærer, der er godt beskyttet. Der er direktører, som måske ikke altid er beskyttet, men det er i hvert tilfælde sådan, at når de forlader arbejdspladsen, får de ofte et gyldent håndtryk, men drejer det sig om arbejderne, er der ikke mange håndtryk, og der er under ingen omstændigheder tale om, at de er gyldne. Der er tale om en klar ulighed på det danske arbejdsmarked, og vi finder det berettiget, at man prøver på at skabe en større lighed.

Også i forhold til omverdenen er der forskelle. Vi roser os tit af vores tryghed på en række områder, f.eks. på det sociale område og det uddannelsesmæssige område. Men når det drejer sig om tryghed i ansættelserne, står vi langt tilbage for en række andre lande.

Og så er der indvendingen, også fra arbejdsministerens side, om Folketinget skal blande sig, eller man skal holde sig udenfor. Jeg synes, vi skal være ærlige og sige, at vi er tilhængere af, at man blander sig, når vi synes, det er rig-

tigt. Det gælder også arbejdsministeren. Arbejdsministeren er jo ikke modstander af at blande sig i arbejdsmarkedsforhold. Mig bekendt har arbejdsministeren fremsat adskillige forslag i Folketinget, som må opfattes som indblanding i arbejdsmarkedsforhold, men vi er alle sammen tilhængere af, at arbejdsmarkedet selv ordner sine forhold i videst mulig udstrækning. Spørgsmålet er, hvor det er, man fra Folketingets side skal gå ind, når man ikke synes, at problemerne løses godt nok på arbejdsmarkedet. Det gælder f.eks., når man mener, at man kan blande sig i spørgsmål om ferie, i spørgsmål om arbejderbeskyttelse, når man blander sig i spørgsmål om ligeløn og i en række andre forhold. Det viser, at man ønsker at give en vis tryghed, en vis sikkerhed og et vist minimumsniveau, som alle kan leve med og under. Det er på den måde, vi betragter forslagene. De skal netop sikre, at alle har en vis form for tryghed. Derfor synes jeg, det er forkert at skyde det ind under, at det er arbejdsmarkedet, og det skal vi ikke blande os i, for vi blander os allerede i en række andre forhold. Det betyder ikke, at vi er tilhængere af, at man skal blande sig i tide og utide, men når det drejer sig om at sikre et vist minimum, synes vi, det er rigtigt, at man også vurderer spørgsmålet om tryghed i ansættelsen.

Der blev igen sagt, at det ikke kun drejer sig om at sikre tryghed i ansættelsen, men også om at sikre, at der overhovedet bliver ansat nogen. Selvfølgelig er det rigtigt. Jeg ved ikke, om man kan påstå, at den nuværende regering har gjort alverden for det. Det kan godt være, den har gjort, hvad den kunne, ud fra sine ønsker. Jeg ved godt, det er farligt at sige, at man kan se, det går bedre i Sverige, hvor de har en større tryghed i ansættelsen. Jeg ved godt, at det har ikke noget med hinanden at gøre. Men man kan heller ikke sige, at fordi man har tryghed i ansættelsen, betyder det, at der bliver ansat færre. Det bevis er heller ikke givet. Derfor synes jeg, at man skal lade være med at diskutere hypoteser og forholde sig helt konkret til forslagene. Er man tilhænger af den form for sikkerhed, der ligger i disse to forslag? Er man tilhænger af, at lønmodtagerne skal have en fælles retsbeskyttelse, eller er man ikke tilhænger af det? Det er det, det principielt drejer sig om. Det er derfor, at vi ligesom sidst kan sige ja til en meget velvillig behandling af forslagene. Vi har vores eget forslag, når det drejer sig om tryghed